

Arrest

nr. 138 338 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 november 2014.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 augustus 2014 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoekster (bijlage 13). Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Er mag immers geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, zoals in casu artikel 8 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Dienvolgens dient de exceptie die de verwerende partij heeft opgeworpen in haar nota te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster op, *“Schending van artikel 8 EVRM, artikel 7 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 22 oktober 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

3.3. Deze beschikking luidt als volgt:

“Het eerste en enig middel lijkt, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verzoekster betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Zij meent een privé- en gezinsleven in de zin van voormelde verdragsbepaling te hebben opgebouwd in België en verwijst hiertoe naar het gegeven dat zij reeds enkele jaren in België verblijft en hier verblijft bij haar vrienden en familie. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster in gebreke blijft aan te tonen welke familieleden, waarvan zij dreigt te worden gescheiden, in België verblijven. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven is, gelet op het ontbreken van deze gegevens, dan ook niet aangetoond. Ook wat betreft het door haar opgebouwde privéleven, brengt verzoekster geen enkele concrete bewijzen aan. Bovendien worden gewone sociale relaties niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoekster, die zich louter beperkt tot een algemeen betoog dat zij hier al enkele jaren verblijft bij haar vrienden en familie, toont niet aan dat het door haar opgebouwde leven in België een dergelijke intensiteit heeft dat een (tijdelijke) onderbreking hiervan als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Hierbij kan bovendien ook worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, zoals in casu, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Verzoekster verwijst nog naar het gegeven dat haar kind in België naar de kleuterschool gaat. Huidig beroep werd evenwel niet op rechtsgeldige wijze via wettelijke vertegenwoordiging ingesteld in naam van haar minderjarig kind. Verzoekster kan derhalve geen schending van artikel 8 van het EVRM inroepen in hoofde van een persoon die geen partij is in huidig geding. Hoe dan ook, toont verzoekster niet aan dat haar minderjarig kind - dat nog niet schoolplichtig is - geen onderwijs kan genieten in haar herkomstland. Gelet op bovenstaande, kan niet worden vastgesteld dat verweerder zou zijn tekort geschoten in zijn positieve verplichtingen en dat geen “fair balance” zou zijn bereikt. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, impliceert de “fair balance”-toets ook niet dat zonder meer voorrang moet worden gegeven aan haar individueel belang. Verder brengt zij geen enkele concrete elementen aan die verantwoorden waarom haar privébelangen, namelijk het verder op onwettige wijze in het Rijk verblijven, zouden dienen te primeren op het algemene belang

dat bestaat uit het handhaven van de verblijfsreglementering. In casu betreft het verder een eerste binnenkomst, zodat geen sprake kan zijn van een “inmenging” in verzoeksters privé- of gezinsleven. Verzoekster toont geen schending van artikel 8 van het EVRM aan, zodat ook niet kan worden ingezien op grond waarvan zij de verwachting koestert in de bestreden beslissing enig onderzoek hieromtrent te vinden. Artikel 8 van het EVRM houdt verder geen bijzondere motiveringsplicht in zodat verzoekster geen afweging hieromtrent kan verwachten in de bestreden beslissing (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). Een schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht - waarvan zij de schending volledig verbindt met de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM - lijkt evenmin aangetoond;

Verzoekster voert nog een schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, doch voorziet niet in enige verduidelijking omtrent de wijze waarop deze wetsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk”.

3.4. Verzoekster richt op 4 november 2014 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 januari 2015 staat het volgende vermeld

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat, hoewel het beroep niet mede werd ingediend namens haar minderjarig kind, het ook tot haar persoonlijk en rechtstreeks belang behoort dat haar kind in België naar school kan blijven gaan en dat dit standpunt steun vindt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Haar kind is 6 jaar en dus schoolplichtig en volgt hier Nederlandstalig onderwijs, wat een vorm van onderwijs uitmaakt die niet beschikbaar is in Nigeria. De verwerende partij had dit element dienen te betrekken in haar besluitvorming, wat zij niet heeft gedaan, zodat er grond is om de bestreden beslissing te vernietigen. De verwerende partij repliceert dat het aan de verzoekende partij toekomt om te bewijzen dat haar kind in Nigeria geen onderwijs zou kunnen volgen en verwijst voor het overige naar de beschikking”.

3.6. De Raad ontkent niet dat het Nederlandstalig onderwijs niet beschikbaar is in Nigeria. Artikel 8 EVRM houdt echter niet in dat verzoeksters kind van 6 jaar het recht heeft op Nederlandstalig onderwijs. Verzoekster toont niet aan dat haar kind geen scholing kan krijgen in het land van herkomst, of dat haar kind zich gelet op haar jonge leeftijd niet kan aanpassen aan de taal waarin het onderwijs in het land van herkomst verstrekt wordt, of dat zij gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. Zij toont ook niet aan dat zij dergelijke gegevens kenbaar gemaakt heeft aan de verwerende partij zodat zij de verwachting kon koesteren dat de verwerende partij hieromtrent zou motiveren in de bestreden beslissing. Waar verzoekster specifiek verwijst naar overweging 109 van het door haar ter terechtzitting geciteerde arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 3 oktober 2014 (CASE OF JEUNESSE v. THE NETHERLANDS), dat lijkt aan te geven dat er bij het maken van de “fair balance” in het licht van artikel 8 EVRM moet worden rekening gehouden met de belangen van de kinderen in het geval van een “removal of a non-national parent”, dient te Raad vooreerst aan te geven dat de omstandigheden die verzoeksters zaak kenmerken niet te vergelijken zijn met de omstandigheden die aan de grondslag liggen van het voormeld arrest van het EHRM. Immers betrof dit een geval van een reeds meer dan 16 jaar op illegale wijze in Nederland verblijvende moeder van drie Nederlandse kinderen, die getrouwd was met een Nederlandse onderdaan, zodat de Raad kan aannemen dat er in het licht van artikel 8 EVRM een motiveringsplicht is voor de Nederlandse autoriteiten inzake de belangen van deze Nederlandse kinderen in het geval zij van oordeel zijn dat ze mee kunnen afreizen naar het land van herkomst van hun moeder. Voorts houdt de bestreden beslissing geen “removal” in van verzoekster, laat

staan een scheiding tussen verzoekster en haar kind, dat alhier evenmin over een verblijfsrecht beschikt. Ten derde blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op geen enkel ogenblik haar verblijf op het Belgisch grondgebied heeft kenbaar gemaakt of aan de verwerende partij via een aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen heeft kenbaar gemaakt in België te willen verblijven omwille van de scholing van haar kind. Ook op dit vlak verschilt verzoeksters zaak van de door haar aangehaalde zaak van het EHRM waarin de illegale vrouw in kwestie “*repeatedly submitted residence requests*” aan de Nederlandse autoriteiten. Het komt in de eerste plaats verzoekster toe om via het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging de belangen van haar kind veilig te stellen. Slechts bij een dergelijke openstaande aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou de Raad kunnen aanvaarden dat de verwerende partij bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een zwaardere motiveringsplicht heeft in het licht van artikel 8 EVRM en de belangen van verzoeksters kind in het bijzonder. In de omstandigheden die haar zaak kenmerken kan verzoekster niet de verwachting koesteren om verdere afwegingen inzake artikel 8 van het EVRM te vinden in de motivering van de bestreden beslissing. De beschikking blijft derhalve overeind. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA